

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19, 22 i 29 konwencji montrealskiej należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy odpowiada wobec osób trzecich, między innymi wobec pracodawcy pasażera, czyli osoby prawnej, z którą została zawarta transakcja dotycząca międzynarodowego przewozu pasażerów, za szkodę wynikłą z opóźnienia lotu, polegającą na tym, że powód (pracodawca) poniósł dodatkowe koszty związane z opóźnieniem (na przykład pokrył koszty podróży)?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 29 konwencji montrealskiej należy rozumieć i interpretować w ten sposób, że owe osoby trzecie są uprawnione do występowania z roszczeniami przeciwko przewoźnikowi lotniczemu na innych podstawach, na przykład w oparciu o krajowe prawo cywilne?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 19 września 2014 r. – Valsts ieņēmumu dienests przeciwko Artūrs Stretinskis****(Sprawa C-430/14)**

(2014/C 421/32)

*Język postępowania: łotewski***Sąd odsyłający**

Augstākā tiesa.

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Valsts ieņēmumu dienests.*Strona pozwana:* Artūrs Stretinskis.**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 143 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93⁽¹⁾ ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92⁽²⁾ ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny należy interpretować w ten sposób, że odnosi się on nie tylko do sytuacji, w których strony transakcji są wyłącznie osobami fizycznymi, ale również do sytuacji, w których istnieją więzy rodzinne lub powinowactwa pomiędzy zarządzającym jednej ze stron (osoby prawnej) a drugą stroną transakcji (osobą fizyczną) lub jej zarządzającym (w przypadku, gdyby była ona osobą prawną)?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy sąd rozpoznający sprawę powinien dokonać dogłębnej oceny okoliczności sprawy dotyczących rzeczywistego wpływu odnośnej osoby fizycznej na osobę prawną?

⁽¹⁾ Dz.U. L 253, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. 302, s. 1.

**Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 16 lipca 2014 r. w sprawie T-578/12,
National Iranian Oil Company przeciwko Radzie, wniesione w dniu 23 września 2014 r. przez
National Iranian Oil Company.****(Sprawa C-440/14 P)**

(2014/C 421/33)

*Język postępowania: francuski***Strony***Wnosząca odwołanie:* National Iranian Oil Company (przedstawiciel: adwokat J.-M. Thouvenin)*Druga strona postępowania:* Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku wydanego w dniu 16 lipca 2014 r. przez siódma izbę Sądu Unii Europejskiej w sprawie T-578/12;
- Uwzględnienie żądań, które wnosząca odwołanie przedstawiła przed Sądem Unii Europejskiej;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania za obie instancje.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania strona je wnosząca podnosi sześć zarzutów przeciwko wyrokowi Sądu ogłoszonemu w dniu 16 lipca 2014 r.

W ramach pierwszego zarzutu mającego na celu uchylenie wyroku wnosząca odwołanie twierdzi, że w pkt 43 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, że, wskazując art. 46 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 267/2012 ⁽¹⁾, rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 ⁽²⁾ wyraźnie podaje, iż jego podstawę prawną stanowi tenże art. 46 ust. 2. Zdaniem wnoszącej odwołanie, podstawa prawna określa w istocie formę prawną, jaką powinien przybrać akt, którego podstawę stanowi. Tymczasem art. 46 ust. 2 nie określa żadnej formy prawnej.

W ramach zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo w pkt 54-56 zaskarżonego wyroku, których treść zawiera się w stwierdzeniu, że „z art. 215 ust. 2 nie wynika, by indywidualne środki ograniczające zastosowane wobec osób fizycznych lub prawnych, grup lub podmiotów niepaństwowych powinny być przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 215 ust. 1 TFUE”. Z jednej strony, jak twierdzi, art. 215 ust. 1 TFUE, to jest jedyne postanowienie TFUE poświęcone środkom ograniczającym, wyraźnie stanowi, że procedurą mającą zastosowanie w przypadku takich środków jest procedura w nim wskazania i nie przewiduje żadnej innej. Z drugiej strony, jej zdaniem, art. 291 ust. 2 TFUE jest nie do pogodzenia z art. 215 ust. 2 TFUE. Wreszcie podnosi, subsydiarnie, że art. 291 ust. 2 TFUE nie może być postrzegany jako postanowienie dające Radzie podstawę prawną dla potrzeb stosowania środków ograniczających, o charakterze uzupełniającym w stosunku do podstawy prawnej, jaką stanowi art. 215 ust. 2 TFUE.

W ramach zarzutu trzeciego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym, na wypadek orzeczenia, że uciekanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych początkowo na art. 215 TFUE, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo poprzez orzeczenie, zasadniczo, w pkt 74-83 wyroku, że Rada – by użyć sformułowania z art. 291 ust. 2 TFUE – „należycie uzasadniła” skorzystanie w niniejszej sprawie z tej procedury stanowiącej odstępstwo. Z jednej strony wymóg uzasadnienia w ten sposób nałożony nie jest spełniony poprzez uzasadnienie, które nie jest wyraźne. Z drugiej strony, nawet przy założeniu, że uzasadnienie domyślne może ten wymóg spełnić, to nie jest on spełniony w niniejszej sprawie, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni rozpatrywanych postanowień.

W ramach zarzutu czwartego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym, na wypadek orzeczenia, że uciekanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych na art. 215 TFUE, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 86 wyroku, że art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 „zastrzega na rzecz Rady kompetencję do wykonywania przepisów art. 23 ust. 2 i 3 rzeczzonego rozporządzenia”, co jest wystarczające, by uczynić zadość obowiązkowi uzasadnienia w odniesieniu do wskazania podstawy prawnej tego przepisu, którym jest art. 291 ust. 2 TFUE. Zdaniem skarżącej Sąd doszedł do takiego wniosku w wyniku błędnej pod względem prawnym wykładni art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012.

W ramach zarzutu piątego, który został przedstawiony tytułem subsydiarnym, na wypadek orzeczenia, że uciekanie się do art. 291 ust. 2 TFUE w celu uzasadnienia stosowania indywidualnych środków ograniczających jest prawnie możliwe w ramach polityki stosowania środków ograniczających opartych na art. 215 TFUE, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił błąd w pkt 87 wyroku, gdy uznał, że obowiązek uzasadnienia aktów prawnych Unii nie nakazuje Radzie, by wyraźnie wskazała, że – w odniesieniu do podstawy prawnej z art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 267/2012 – rozporządzenie (UE) nr 267/2012 opiera się na art. 291 ust. 2 TFUE.

W ramach zarzutu szóstego wnosząca odwołanie twierdzi, iż Sąd naruszył prawo w pkt 115 wyroku poprzez orzeczenie, że kryterium ustanowione w art. 23 ust. 2 pkt d) rozporządzenia (UE) nr 267/2012 (sporne kryterium) jest zgodne z zasadami państwa prawa, a ogólniej z prawem Unii Europejskiej, ponieważ nie jest „ani arbitralne, ani dyskrecjonalne” oraz w pkt 123 wyroku poprzez orzeczenie, że „sporne kryterium ogranicza uprawnienia dyskrecjonalne Rady, ustanawiając kryteria obiektywne, oraz gwarantuje stopień przewidywalności wymagany prawem Unii”. Uważa też, że Sąd naruszył prawo wnoszącej odwołanie do obrony. Podkreśla ona przede wszystkim, że Sąd uznał zgodność spornego kryterium z prawem Unii po jego przerwaniu, podczas gdy w powinien był przeprowadzić ocenę jego zgodności z prawem w brzmieniu figurującym w rozporządzeniu. Zauważa następnie, że fakt, iż Sąd przeredagował sporne kryterium, by uznać je za zgodne z prawem, naruszył jej prawo do obrony, pozbawiając ją prawa do oparcia się na tekście przeredagowanym w celu zorganizowania swojej obrony, jako że w czasie, gdy przygotowywała swoją obronę, nie jeszcze sensu tego przeredagowania, który jednak został jej przeciwstawiony. Wreszcie wnosząca odwołanie podnosi brak spójności w rozumowaniu Sądu, co jej zdaniem stoi w sprzeczności z ciężącym na nim obowiązkiem uzasadnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 281, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 24 września 2014 r. – DI [Dansk Industri], działająca w imieniu Ajos A/S przeciwko spadkobiercom Karstena Eigila Rasmussena

(Sprawa C-411/14)

(2014/C 421/34)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: DI [Dansk Industri], działająca w imieniu Ajos A/S

Druga strona postępowania: Spadkobiercy Karstena Eigila Rasmussena

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewidziana w prawie Unii ogólna zasada niedyskryminacji ze względu na wiek sprzeciwia się uregulowaniom takim jak duńskie, na mocy których pracownicy nie są uprawnieni do odprawy w przypadku, gdy mają prawo do świadczeń emerytalnych finansowanych przez ich pracodawcę w ramach systemu emerytalnego, do którego przystąpili przed ukończeniem 50. roku życia, niezależnie od okoliczności, czy zamierzają pozostać na rynku pracy, czy też przejść na emeryturę?